

[Ebba Strange.]

nesker ikke havde deres pension, ville det også være vanskeligt for dem at betale deres husleje.

Ministeren svarede dengang, at det nok ikke ville blive noget problem, for kommunerne kunne ud af deres rådighedsbeløb støtte de pensionister, som kommunerne mente der var særlig grund til skulle opretholde deres bolig.

Alligevel viste det sig i løbet af sommeren 1976, at der ikke mindst i Københavns kommune, hvor man har meget store sociale problemer og meget store sociale udgifter, opstod vanskeligheder for netop denne gruppe mennesker.

De vanskeligheder, der opstod, førte til, at det konservative folkeparti, Danmarks kommunistiske parti og socialistisk folkeparti den 30. november 1976 fremsatte et forslag om at tilbageføre de retsregler, der gjaldt før 31. marts 1976 for de hospitalsindlagte pensionister.

Da dette forslag var til første behandling her i tinget, viste det sig, at der var bred forståelse i folketinget, ikke for at gennemføre dette trepartiforslag, men for at lave et eller andet, der kunne bøde på de vanskeligheder, som socialministeren og folketingets flertal måtte erkende faktisk var opstået som følge af den gennemførte lov.

Imidlertid nåede forslaget ikke længere på grund af udskrivelsen af valget, og efter valget fik vi så fra socialministerens side forelagt lovforslag nr. 51 A, som vi i dag har til tredje behandling. Dette forslag har socialministeren fremsat for at afbøde de værste følger af den lovgivning, der som sagt blev vedtaget den 31. marts 1976.

Fra socialistisk folkepartis side mener vi ikke, at det, socialministeren har fremsat, vil løse problemerne tilstrækkelig godt. Efter socialministerens forslag er det stadig væk overladt til kommunerne at skønne over, hvad det er for ekstraudgifter, de hospitalsindlagte pensionister skal have hjælp til i den tid, der går, fra de er visiteret til plejehjem, og indtil de bliver faktisk plejehjemsanbragte. Det vil sige, at efter vores vurdering tilbagefører man ikke en retstilstand til disse mennesker, men man overfører dem til en tilstand, hvor de er afhængige af de sociale myndigheders skøn. Det vil vi gerne vende os imod. Vi mener, at de hospitalsindlagte pensionister hører til en af de allersvageste grupper i dette samfund, og vi mener

derfor, at de må have krav på den retsbeskyttelse, der ligger i, at de har status som pensionister, at de får udbetalt deres pension, at de ikke ene af alle grupper i dette land skal betale for at ligge på hospitalet. Jeg mener, man rammer en meget svag gruppe ved at forlange det af dem.

Det er blevet sagt, når vi har fremført disse indvendinger, at det, der i realiteten sker, er, at hvis en hospitalsindlagt pensionist ligger i månedsvis på hospitalet, vil vedkommende kunne opspare pengebeløb af sin pension, og disse pengebeløb vil de pårørende så rende med.

Jeg vil ikke godtage den forklaring. Det er ikke de hospitalsindlagte pensionister, der dårligst stillede i dette land, der har den største arv at efterlade deres efterkommere. Det er ikke dér, problemerne ligger. De virkelige problemer med overførsel af penge fra den ene generation til den anden ligger ikke hos denne gruppe mennesker. De ligger helt andre steder i samfundet. Hvis socialdemokratiet skulle komme og foreslå mig en ændret arvelov, der i højere grad greb ind over for, hvor meget børn kunne arve efter deres forældre, så ville jeg godt være til at tale med. Jeg synes, det er en mistillid at vise over for netop denne gruppe mennesker. Jeg vil ikke påstå, at det ikke forekommer, men at det netop er denne gruppe, der skal udsættes for denne mistillid, vil jeg ikke være med til.

Dette er baggrunden for, at vi sammen med de nævnte partier ved andenbehandlingen fremsatte vores oprindelige forslag, der altså svarer til den lov, der var gældende før den 31. marts 1976, som ændringsforslag til ministerens forslag nr. L 51 A. Det ændringsforslag blev stemt ned, og derfor står vi altså nu med et lovforslag, som vi skal tage stilling i dag, der lapper lidt på de skader, folketinget vedtog at indføre i foråret 1976, men lappen er efter vores mening lille og beskeden.

Et sted i denne lap har man altså skilt de enlige pensionister fra de gifte pensionister, og man har skrevet i lovforslaget, at det kun er enlige pensionister, der kan få hjælp til dækning af huslejeudgifter og andre udgifter. Det mener vi fra Danmarks kommunistiske partis og socialistisk folkepartis side er forkert. Vi mener, at også gifte pensionister bør have en mulighed for at få dækning af de udgifter, der er knyttet til husleje og andre faste udgifter. Vi vender os imod, at man, fordi man har en ho-